

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 129.505 van 19 maart 2004
in de zaak A. 103.112/X-10.251.**

In zake : Björn BEKAERT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. COPPENS,
kantoor houdende te 8800 ROESELAERE,
Westlaan 358

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat Y. FRANCOIS,
kantoor houdende te 8790 WAREGEM,
Eertbruggestraat 10.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Björn BEKAERT op 9 april 2001 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 22 januari 2001 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende verwerping van zijn beroep tegen het besluit van 10 februari 2000 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen waarbij hem de regularisatievergunning wordt geweigerd voor het plaatsen van een hondenren te Kortrijk, Brugsesteenweg, op een perceel kadastraal bekend Sectie A, nr. 121c4;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur T. DE WAELE;

Gelet op de beschikking van 8 januari 2003 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 9 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 februari 2004;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. COPPENS, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat B. SCHUTYSER die, loco Advocaat Y. FRANÇOIS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker op 11 mei 1999 de regularisatievergunning aanvraagt voor een hondenren; dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk op 18 november 1999 de regularisatievergunning weigert; dat verzoeker op 9 december 1999 beroep instelt tegen deze weigeringsbeslissing bij de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen op 10 februari 2000 beslist het beroep niet in te willigen; dat verzoeker op 3 maart 2000 beroep instelt tegen deze weigeringsbeslissing bij de Vlaamse minister, bevoegd voor de Ruimtelijke Ordening; dat de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media op 22 januari 2001 beslist het beroep niet in te willigen; dat dit het thans bestreden besluit is; dat niet wordt betwist dat het in artikel 158, § 2, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : D.R.O.) - zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van het thans bestreden besluit - bedoelde certificaat niet werd opgesteld;

Overwegende dat verzoeker wat zijn belang bij het beroep betreft, in zijn laatste memorie uiteenzet wat volgt:

"Verzoekende partij betwist de(...) stelling (niet over het rechtens vereiste belang te beschikken) om reden dat de eerste beslissing van het gemeentelijk college van Kortrijk van 18 november 1999 dateert en de beslissing in beroep van 10 februari 2000. De bestreden akte, die uitspraak deed over dit beroep, is genomen op 22 januari 2001. Ook de verwerende partij heeft de toepassing van het nieuwe D.R.O. niet ingeroepen en zich gebaseerd op de gecoördineerde stedenbouwwet van 22 oktober 1996. Indien verwerende partij zich niet beroept op een gewijzigd decreet, dat zij op een bepaald ogenblik nochtans mee bekrachtigd heeft en dat inderdaad reeds in werking was getreden, hoe zou aan een burger-rechtzoekende dan het recht kunnen onzegd worden om tegen die

beslissing jurisdictioneel beroep in te stellen? Vooral nu verwerende partij blijkbaar haar eigen wetgeving niet toepast. De bestreden akte is daarom alleen al door een zo grote onwettigheid aangetast dat zij zelfs voor onbestaande moet worden gehouden.

Overigens had de bestreden akte betrekking op een beroep tegen een beslissing dd. 10 februari 2000 en op dat ogenblik golden nog de bepalingen van het gecoördineerd stedenbouwdecreet dd. 22 oktober 1996. Een nieuwe wet kan alleen maar beschikken voor het toekomstige en geen betrekking hebben op situaties die in het verleden zijn vastgelegd. Komt daar bij dat art. 158 D.R.O. inmiddels al is vervangen door een nieuwe bepaling (decreet 8 maart 2002, B.S. 23 maart 2002), die de voorwaarde van het vergelijk afgeschaft heeft."

Overwegende dat de verwerende partij hierop repliceert als volgt:

"Ten onrechte houdt verzoekende partij voor dat voormelde bepaling niet van toepassing is daar deze bepaling maar in werking getreden is na het beroep tegen het besluit van de Bestendige Deputatie.

Het decreet van 18 mei 1999 bevat geen specifieke bepaling voor de inwerkingtreding van art. 158 § 1, zodat het krachtens art. 204 op 1 mei 2000 in werking is getreden.

Verzoekende partij diende derhalve op 01.05.2000 zich naar de nieuwe procedure gericht te hebben, wat zij niet gedaan heeft.

Het zogenaamd lange wachten op het M.B. schendt het rechtszekerheidsbeginsel niet daar verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een herinneringsbrief te sturen. Verzoekende partij beschikte over een middel om een dwingende termijn op te leggen, maar heeft daar geen gebruik van gemaakt."

Overwegende dat het bestreden besluit de weigering van een regularisatievergunning betreft; dat krachtens artikel 159, eerste lid, D.R.O. zoals het van toepassing was op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring, een regularisatievergunning slechts kon worden verleend na het opstellen van het certificaat bedoeld in artikel 158, § 2, D.R.O.; dat niet blijkt dat op dat ogenblik aan de door voornoemd artikel 159, eerste lid, D.R.O. opgelegde voorwaarde was voldaan; dat de argumentatie van de verzoekende partij in haar laatste memorie niets afdoet aan de vaststelling dat de verzoekende partij op het ogenblik van het instellen van de vordering tot nietigverklaring niet over het vereiste certificaat beschikte; dat aldus de bevoegde vergunningverlenende overheid de gevraagde regularisatievergunning moest weigeren omdat de alsdan geldende dwingende bepaling van artikel 159, eerste lid, tweede zin, D.R.O. zich ertegen verzette dat de regularisatievergunning werd verleend zo het vereiste certificaat niet voorlag; dat verzoeker derhalve op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring geen belang had bij de vernietiging van het bestreden besluit; dat, aangezien een verzoeker reeds moet doen blijken van het rechtens vereiste belang op het ogenblik van het instellen van het beroep, de omstandigheid dat de aangehaalde regelgeving op het ogenblik van het sluiten der debatten was vervangen, derwijze dat het voorleggen van een certificaat niet langer is vereist voor het verkrijgen van een

regularisatievergunning, niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij hierdoor het vereiste belang bij het beroep verwerft; dat ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien maart 2004, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.